

In mama's buik

Voor Jacob, Oscar en Willow

'Dag baby.'

Ik schrik wakker. Welke schelle stem galmt er in mijn oren? Is het papa? De stem van mama ken ik al goed. Die klinkt zacht. Mama praat heel veel tegen mij. Ze zingt vrolijke liedjes en af en toe danst ze in het rond, terwijl ze me met beide handen stevig vasthoudt. Ze wil niet dat ik in de buik door elkaar word geschud. Maar dat gebeurt niet. Ik lig in helder vruchtwater en dat houdt alle schokken tegen. Ik ben helemaal beschermd.

'Ben je wakker?' Daar is de schelle stem weer. Het is papa niet. Als papa praat, klinkt het warm en minder scherp. Wie is dit dan?

'Hier ben ik, je grote broer,' roept de stem luid. Mijn broer? Kan die niet wat stiller zijn? Ik was verdorie net in slaap. 'Ga weg,' snauw ik en ik houd mijn handen voor mijn oren. Ik haat het om zo wakker gemaakt te worden. Waarschijnlijk heb ik last van een ochtendhumeur. Ik sluit mijn ogen en mompel: 'Laat me nog wat slapen, broertje!'

Nadja Van Sever

De rode ballon

© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Illustraties: Frédérique Culot

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: sterrenkind, rouw, verwerking

NUR 282/283

ISBN 978 90 448 3976 0

D/2021/4124/010

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

SEM WIL EEN BROER

'Dag baby!' Sem houdt zijn mond tegen mama's buik. Hij heeft mama's trui omhooggetrokken. Zijn wang ligt tegen de warme huid. Mama's buik is heel dik. Dat komt omdat er een baby in zit. Sem vindt dat gek, een baby in een buik. Hoe kan een kindje nou in een buik wonen? Daar is toch geen lucht? De meester zegt dat alles wat leeft, licht en lucht nodig heeft. Hoe kan dat kind daar ademen? En licht is er zeker niet! Of zou er een lampje zijn dat aan en uit kan? Sem giechelt. 'Doe je de lamp even aan?' lacht hij. 'Dan kun je me zien!'

Mama aait Sem over zijn bruine krullen. 'De baby kan je niet zien, lieve schat,' zegt ze. 'Maar hij kan je wel horen. En voelen ook.'

Sem legt zijn handen op mama's buik. Hij duwt erop en roept: 'Ben je wakker? Hier ben ik, je grote broer!' Sem lacht. Hij is helemaal niet groot, maar hij wordt wel een grote broer!

'Je moet niet zo hard roepen,' moppert mama. 'De baby houdt niet van lawaai.'

Sem rolt met zijn ogen. Hij riep toch niet te luid. En die baby moet tegen een stootje kunnen. Hij hoopt zo dat de baby een broertje is. Daar kan hij een balletje mee trappen of lekker mee worstelen in de tuin. 'Sorry, baby,' mompelt hij. 'Maar je bent toch wel een stoere jongen, met wie ik later kan voetballen? Of ben je een sullig meisje met een roze jurkje aan?'

Mama schudt het hoofd. 'De baby heeft nu toch nog geen

kleertjes aan, Sem. En waarom zou een meisje een roze jurkje dragen? Meisjes kunnen toch ook een broek aantrekken!

Maar de meeste meisjes dragen roze jurken, denkt Sem. Daarom wil ik geen zus. 'Ik wil een broer,' roept hij. 'Meisjes zijn flauw. Ze spelen met poppen en ze willen niet vuil worden.'

'Dat is toch niet altijd zo?' reageert mama. 'Ik vind het flauw om zo te denken!'

Sem bijt op zijn lip. Misschien heeft mama gelijk. Kato van zijn klas bijvoorbeeld; ze is nieuw dit schooljaar en helemaal niet flauw. Hij heeft nog nooit zo'n meisje gezien. Ze is niet op haar mondje gevallen en ze ziet er heel stoer uit met korte zwarte haren en coole kleren. Kato kan ook keigoed voetballen, stoeien in de modder en in bomen klimmen. Als de baby wordt zoals Kato, mag het wel een meisje zijn. Er vormt zich een plannetje in zijn hoofd. 'Kunnen we de baby, als het een meisje is, Kato noemen?' vraagt hij hoopvol. Als ze dat doen, wordt het vast een coole zus!

Mama haalt haar hand door haar lange, blonde haren. 'We weten nog niet wat het wordt, Sem. Het is een verrassing. Maar je krijgt een zus of een broer, dat is toch geweldig!'

Sem haalt zijn schouders op. Geweldig? Dat gelooft hij niet. Baby's huilen en stinken naar poep. Ze houden mama's de hele dag bezig. Het is vast leuker zonder een baby. Sem trekt de trui van mama naar beneden. Laat die baby maar lang in mama's buik blijven.

Hij gaat buiten schommelen, want nu hoeft hij die schommel nog met niemand te delen ...

Een hevig kereltje

'Hik!' Mijn buik gaat op en neer. Wat is dat lastig, zeg. Ik heb te veel gedronken van het water rondom me. Dat water is lekker zoet. Het komt uit een rood kussentje waar ik tegenaan lig. Daar komt ook lucht uit, langs een buisje tot in mijn navel. Allemaal dankzij mama. Ze is gemaakt om voor me te zorgen. Dat voel ik al van toen ik nog zo klein was als een aardbei. Dankzij haar kan ik groeien.

Ik ben hier al een tijdje. 'Vierentwintig weken,' vertelt mama aan iedereen die het horen wil. Dat zijn honderdachtenzestig dagen.

'Hik!' Verdorie. Ik had niet zo gulzig mogen drinken. Straks krijg ik weer buikpijn.

'Rustig maar, lieve baby.' Ik voel de warmte van mama's hand. Ik duw mezelf dicht naar die zachte streling. Mijn hoofd bonkt tegen de wand en duwt mama's buik omhoog.

'Nou, schatje,' lacht ze. 'Waarom ben je zo hevig? Wil je er al uit misschien?'

Ze praat zachtjes tegen me. Dat is fijn. 'Vertel me maar leuke dingen, lieve mama.'

'Slaap, kindje, slaap.' O, nee! Ze zingt een slaapliedje. Dat hoeft niet, hè. Ik ga nu niet slapen. Ik ben net wakker en heb zin om te spelen.

'Daarbuiten loopt een schaap!'

'O nee, mama,' jammer ik. 'Ken je geen leuker liedje?'

'Een schaap met witte voetjes ...'